

Na misijonskem pokopališču.
Zamorčki molijo za umrle dobrotnike.

NOVEMBER 1941

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 5 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. št. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Spomin na drage umrle

† Preč. g. Anton Žnidaršič, župnik v pok., Št. Vid pri Stični. — Marija Pavlič, Ljubljana. — Ivanka Juvan, Ljubljana. — Antonija Schulz, Ljubljana (vneta pospeševalka in dolgoletna naročnica).

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Izobražene gospodične,

kakor tudi mladenke z navadno šolo, se sprejemajo v verski zavod »pomožnih misijonark sv. Petra Klaverja«. Zahteva se: poklic iz nadnaravnih ozirov, velika ljubezen do misijonov, neporečno predživljenje, zdrava in vesela narava, starost od 16 let dalje. — Prošnjo za sprejem je treba nasloviti na vrhovno voditeljico Družbe: Roma (123), via dell'Olmata 16. Tozadnevna pojasnila se dobijo tudi pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Zamorček prosi katekizma.

Brez katekizma ne gre, ne tu ne v Afriki. Tako radi bi se zamorčki učili katekizma, da bi se mogli bolje pripraviti na sveti krst. Katekizem v zamorskem jeziku stane 8 lir. Mile darove v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

Krščanska zamorska družina pred svojim skromnim domom.

Kako afričani cenijo sveto mašo

O tem nam pripoveduje sv. Janez, patriarh aleksandrijski, sledeče. (Aleksandrija je veliko obalno mesto Severne Afrike, ki ima svoje ime od Aleksandra Velikega.)

V tem mestu — tako pripoveduje sv. Janez — sta bila dva čevljarja, od katerih je eden imel ženo in otroke in precej blagostanja, ker je bil vsak dan pri sv. maši in mu je zato dal Bog svoj blagoslov. — Drugi pa ni imel otrok, delal je noč in dan, a ni mogel nikamor do boljšega blagostanja. Pač sreče ni imel.

Pa gre nekega dne k sosedu čevljarju in ga vpraša, od kod to, da njemu tako dobro gre, ko vendar ne dela toliko ko on. Tovariš čevljar mu pove, da ima nekje nek zaklad in da vsak dan sproti jemlje iz tega zaklada. Da mu hoče ta zaklad pokazati. In res: dva dni zapored ga pelje k sv. maši. Tovariš pa tega ni bil nič kaj vesel, češ: »V cerkev že sam znam. Čemu mi torej govoriš o nekem zakladu, ki ga nikjer ni.«

Pobožni čevljar pa mu odgovori: »Nikar se ne jezi, dragi moj, jaz sem ti res pokazal tisto mesto, kjer zaklad leži: to je cerkev in sv. maša. Od tu jaz dobivam vsak dan

toliko dobrega, da ne trpim nobenega pomanjkanja. Poskusi še ti. Pojdi vsak dan k sv. maši in kmalu te bo sreča obiskala.«

Sosed je ubogal. Vsak dan je šel k maši, in odslej je prečuden blagoslov božji spremljal njegovo delo.

Saj pri sv. maši mašnik po povzdigovanju takole moli: »Daj, Bog, da bomo vsi, ki uživamo s tvojega oltarja presveto Telo in Kri tvojega Sina, deležni božjega blagoslova in milosti po istem Kristusu, Gospodu našem.« Po tej molitvi se nad nami izpolnjuje, kar je v sv. pismu pisano: »Blagoslovljen boš, ko prihajaš in odhajaš. Blagoslovljen v hiši in na njivi, blagoslovljena tvoja živina in staje tvojih ovac. Blagoslovljen tvoj skedenj in tvoje shrambe — blagoslovljena vsa dela tvojih rok.« T. F.

Kako duše v vicah pomagajo

Piše sestra Felicijana, misijonarka v Afriki.

Vsako leto na Vernih duš dan mi pride v spomin nek dogodek, ki se je pripetil v Afriki. Misijonar, ki ga je pripovedoval in sam doživel, je bil zelo pobožen duhovnik. Ni še dolgo, kar je umrl, star 80 let, in šel po plačilo k Bogu.

Bilo je v prvih letih, ko je prišel kot mlad misijonar v Afriko. Z veliko vnemo je zatiral poganstvo in širil krščansko vero in življenje po veri. Toda tudi hudobec se je trudil po svoje. Naščeval je po čarovnikih kralja in druge vplivne može zoper misijonarja, tako da so začeli sovražiti duhovnika, kakor nekoč farizeji našega Gospoda. Kralj se je sicer na zunaj prijaznega delal, ker je vedel, kako je misijonar pri ljudstvu priljubljen. V resnici pa se je nekoč izrazil pri neki seji, da bo bogato obdaroval tistega, ki bi mu belega misijonarja s poti spravil. Ker — je dejal — ta človek preganja navade, ki so bile našim prednikom svete.

Tik nad misijonsko postajo je bil zaraščen gozd, skozi gozd pa je preko skal drvel močan potok. Ob bregu je vodila ozka steza. Po tej stezi je takole proti večeru hodil misijonar gor in dol in molil brevir v hladu.

Nekega večera, ko je bilo že precej mračno, je misijonar srečal na tej ozki stezi znanega pogana, ki mu je bil sovražen. Možakar je zakričal v patra, rekoč: »Vendar

Zamorci imajo
radi misijonarja
in mu prineso
včasih tudi banan

sem te enkrat dobil na samem. Dolgo si mi že trn v peti, zdaj mi ne uideš!« Pater se je močno prestrašil in je bil prepričan, da mu bije zadnja ura, ker uiti ni bilo mogoče. V tistem hipu se mu je milo storilo po ubogih zamorcih, ki bodo naenkrat brez dušnega vodnika. V tej stiski se je priporočil ubogim dušam v vica, za katere je tako rad bral sv. mašo in ki so mu dotlej že v marsikateri težavi pomagale. Glasno je začel moliti psalm 129: »Iz globočine srca kličem k Tebi, o Bog.« — In kaj se je zgodilo? Surovež, ki je že mislil patra zgrabiti in ga vreči v globočino, se je začel tresti po vsem životu. Zdelo se mu je, ko da v vrhovih dreves nekaj šumi in da so nevidne moči prišle patru na pomoč. V strahu mu je odpadel nož, ki ga je imel v roki. Misijonar je bil rešen. Skesan je pokleknil napadalec pred njim in ga prosil odpuščenja. Pater mu je ljubeznivo segel v roko in je obljubil, da bo o dogodku molčal. Sicer pozneje preganjanje višjih mogotcev še ni prenehalo, vendar jim pater nikdar ni očital, da so ga hoteli umoriti.

Sčasoma sta se z možem, ki je misijonarja napadel, tako sprijaznila, da sta postala najboljša prijatelja. Mož

se je dal poučiti v sveti veri, obžaloval je svoje grešno življenje in postal dober kristjan.

Vneti misijonar pa je še mnogo let deloval v tistem kraju za blagor duš in čast božjo. Večkrat je povedal, kako so ga uboge duše v vicah rešile iz smrtne nevarnosti in je priporočal kristjanom, da naj skušajo z molitvijo in in svetimi odpustki dušam v vicah pomagati.

Misijonski molitveni namen

za mesec november, blagoslovljen po svetem očetu:

Spreobrnjenje odpadnikov.

V veliki zadregi

Katoliški Kopti v Egiptu žive v veliki revščini. Vneti škof Marko Khouzam se v zaupanju na pomoč obrača na Klaverjevo družbo z besedami:

Vedno hvalim Boga, da je dopustil, da se je ustanovila Družba sv. Petra Klaverja, da nam pomaga. Res: po božji Previdnosti je nastala. Ljubi Bog naj z obilno milostjo povrne vse vaše dobrote.

V vasi Minha smo začeli zidati cerkev, ki je za 1000 kristjanov res potrebna. Tri leta smo čakali, da smemo začeti. Zdaj smo prišli že štiri metre nad zemljo, a smo morali prenehati, ker nam je zmanjkalo denarja. Morali bi zidati še tri metre v višino, potem bi morali imeti les za ostrešje, opeko, vrata, okna. Tlak in stenski omet bi še počakal, a kar je neobhodno potrebno, bi stalo 300 funtov šterlingov. Kje naj dobimo toliko denarja v teh hudih časih?

Prosim vas, dobite nekaj dobrotnikov za to našo cerkev. Hvaležni bomo za vsak najmanjši dar.

Prispevke v ta namen hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja.

Sveta maša, pri kateri si pobožno navzoč, te obvaruje mnogih nevarnosti in nesreč.

Žrtev ljubezni do bližnjega

Misijonar Consolate v Kenyi piše vrhovni voditelji Družbe sv. Petra Klaverja.

Naj vas spomnim na to, kako ste mi pred desetimi leti napravili veliko veselje, ko ste mi poslali potrebni znesek za nabavo motornega kolesa. Dve leti mi je kolo prav dobro služilo. Lani julija meseca pa, ko sem se peljal v neki zunanji misijon, da bi tam imel sv. mašo, se je na nekem ovinku kar naenkrat pojavila ženska sredi ceste. V zadnjem hipu sem zaobrnil kolo v stran, a pri tem zadel v obcestni kamen, da se mi je kolo razbilo, jaz pa sem si zlomil ključnico. Zdravnik mi je sicer dal kost v mavec, vendar stvar se le ni hotela pozdraviti. Zdaj mi rama nekam naprej štrli in roke ne morem prosto rabiti. Tudi moči nimam v roki in zato motornega kolesa ne morem več voditi.

Zdaj sem torej ves v težavah. Dela je vedno več, ker imam poleg glavnega misijona še 30 zunanjih misijskih postaj. Izmed teh so nekatere po 30 in še več kilometrov oddaljene. Kot invalid jih ne morem po enkrat vsak mesec obiskati, kot bi bilo treba. Potrebujem torej druge vrste vozila, ki bi bilo hitro in lahko. Ako ne, se bojim, da se bo mnogo naših kristjanov in katehumenov iznova poprijelo poganskih šeg in navad.

Tudi moj duhovni predstojnik vidi to nevarnost, a mi, žal, ne more pomagati. Svetoval mi je, naj potrkam za pomoč, kjer upam kaj pomoči dobiti. O, kako bi vam bil hvaležen, ako mi pomagate nabaviti majhen avto! Kam naj se revež obrnem, ako ne na tako radodarno Klaverjevo družbo. Prepričan sem, da boste tudi v tem primeru pomagali z ozirom na dušni blagor toliko ljudi, ki potrebujejo, da jih misijonar čim večkrat obiše.

Kakor sardele v škatlici

Piše misijonarka v Uper Tongaat, Južna Afrika.

V šoli imamo 120 otrok. Osemdeset jih je v majhni hišici, ki je poprej služila misijonarju za stanovanje. Otroci so nabasani kakor sardele v škatlici. Ob tej vročini mnogi kašljajo, so nahodni in imajo oslovski kašelj. Razume se, da je poučevanje v teh razmerah zelo težavno. Domačinka učiteljica me vedno izprašuje, ali ne bo nikogar, ki bi

Misijonska sestra poučuje dva gobaveca.

pomagal, da bi si postavili novo šolo. Tudi šolski nadzornik, ki je bil pred nekaj tedni tu, je isto vprašal.

Danes je god sv. Male Terezije. Tako sem jo prisrčno prosila za pomoč, in naši zamorčki so tako vneto peli pri sveti maši. Ako bi imeli prostorno šolo, bi prišlo dvakrat toliko otrok in mnogo več katoličanov bi bilo.

Zelo bi potrebovali volne in igel za pletenje jopic in kap za zimske mesece. Deklice v šoli zelo rade pletó, in to privlači še druge. Katehisti poročajo, da so tudi starši zelo hvaležni, ko vidijo, koliko koristnih stvari se njih hčerke pri nas uče. Prosim tudi za črtala, svinčnike, peresa, igle, sukanec v vseh barvah — ako vam je mogoče.

Glejte, koliko stvari nam manjka! Toda vem, da vi radi pomagate. Vse, kar pošljete, je tako skrbno zloženo in zavito, da se vidi, s kakšno ljubeznijo to delate. Zato se pa sestre in otroci najbolj veselimo, kadar dospe nova pošiljka od Klaverjeve družbe.

Ena sveta maša, pri kateri si bil v življenju pobožno navzoč, je zate bolj zveličavna, kot mnogo drugih, katere bodo po tvoji smrti drugi darovali zate.

Kako so naše sestre domačinke usmiljene

S. Emilijana, vrhovna prednica sester domačink hčerá sv. Frančiška
v Južni Afriki, piše:

Dve domači sestri poučujeta 93 otrok krščanski nauk v naši mali šoli. Vsak dan morata priti 20 minut daleč v šolo. Tudi sicer so naše domače sestre zelo požrtvovalne in hodijo preko ravnin in dolin po svojih službenih potih, zadovoljne z vsem. Kar nosijo jedi s seboj, navadno razdele med lačne otroke in stare ljudi. Njih jed je nekoliko koruznega kruha, njih pijača požirek vode iz potoka ob poti. Tam se nekoliko odpočijejo, opravijo svoje molitve in gredo dalje od koč do koč do zapuščenih bolnikov. Zamorci puste svoje bolnike ves dan same, le zvečer jim kdo prinese nekaj hrane. Kako so veseli, ko jih pride sestra misijonarka obiskat! Časih tudi sami pokličejo sestro in jo prosijo, da z njimi moli.

Že eno leto obiskujejo sestre neko ženo, ki je čez in čez z ranami pokrita in silno hude bolečine trpi. Nihče se zanjo ne pobriga. Sestre ji donošajo hrano. Njena koč je štiri ure proč od šole, kamor sestre hodijo učiti. Ko pridejo sestre domov, gredo zanjo nabirat obleke in prosit za hrano in obleko. Pred nekaj tedni je žena umrla, previdena s sv. zakramenti. Še na zadnjo uro se je sestram zahvaljevala za vse, kar so ji dobrega storile. — Tako sestre povsod pomagajo. Če le moremo, ne pustimo nobenega reveža brez pomoči.

Podjetni misijonski brat

(Brat Vilibrod 1876—1940)

Piše misijonar iz Nyasse, Afrika.

Brat Vilibrod je bil rojen 26. oktobra 1876 v Weesp (Nizozemska). Leta 1898 je vstopil v noviciat Belih očetov in je 1. nov. 1899 naredil prve slovesne obljube. Leta 1908 pa je napravil večne zaobljube.

Takrat ko je prišel v Nyasso, so junaški časi že minili, vendar je misijonsko življenje bilo še polno težav. Vikariat je bil zelo razsežen. Razen sedanjega prostora je imel še Bangweole, Luwanga, Fort Jameson in Shire.

V Kahebere je pustil brat Vilibrod največ sledi za seboj. Sezidal je hišo, uredil vrt, hlev in sadovnjak. Prva

leta se je poleg zidanja posvetil zlasti vrtnarstvu, sadjarstvu in živinoreji. Skrb za misijone in misijonarje mu je bila prva. Tačas ni bilo tam še skoraj nič Evropejcev, zato njegovi pridelki niso šli v denar. Žito, krompir, sadje, mleko: vse to je služilo misijonarjem in družini za prehrano. Zapiski tistih dni pričajo, kako so bili misijonarji, novinci in sholastiki bratu Vilibrodu za njegovo skrb hvaležni. Bil je zelo podjeten in nagel v načrtih. Kakor hitro je rekel: »Bom poskusil,« je bilo kar gotovo, da bo izpeljal. Ni poznal strahu pred prihodnostjo, bil je vesten, natančen in točen. Rekel je: »Kdor se boji poprijeti za delo, ta ni vreden, da bi užival sadove.« Strašljivcev ni maral. Bil je vnet in delaven, zato je dosegel uspeh tudi tam, kjer bi ga drugi ne bili. Ko so novi naseljenci začeli saditi tobak in kavo, je tudi on takoj začel s poizkusi.

Kavini nasadi so se zaenkrat ponesrečili. Takoj je stvar opustil, češ: »Se ne izplača.«

Potem je zasadil tobak in mnogo bral in mislil, kako bi se ta rastlina bolje gojila, katera zemlja bi bila za to najbolj primerna, kdaj naj bi se listje obiralo itd. Prvi poizkusi so se obnesli; zato pogumno naprej.

Lani oktobra meseca je brat Vilibrod začel bolehati. Vidno so mu pešale moči. Polagoma so mu odpovedali udje, in celó govoriti ni več mogel. Štiri tedne je ležal mrtvouden v postelji ali sedel v naslanjaču. Sestre misijonarke in en mož iz Likuni so mu lepo stregli, a zdravja mu niso mogli dati. Tudi sam je vedel, kaj ga čaka. Dne 25. januarja je začel težko dihati. Malo pred polnočjo je umrl, ves vdan v voljo božjo in previden s sv. zakramenti.

Marija, ki jo je tako ljubil v življenju, mu je odprla nebeška vrata. Saj je v življenju vsak dan med 4. in 5. uro hodil z molkom v roki po vrtu in molil rožni venec. Tudi med boleznijo so njegove napol ohromele roke prebirale jagode rožnega venca. Blag mu spomin!

Pravkar je izšel

»Klaverjev misijonski koledar 1942«

Najtopleje priporočamo, da ga naročite in razširjate! To bo v teh težkih časih za uboge misijone dvakrat dobro delo!

Cena 2 liri. Kdor naroči in plača 10 izvodov skupaj, dobi enega v dar. — Naslov glejte na 2. strani ovitka.

Zamorske kočē.

Rešena hijen

Piše p. Bertolin, misijonar v Vzhodni Afriki.

Bilo je 9. maja. V misijon je prišel neznan človek in je želel govoriti s patrom. Vrtar ga je izpraševal po imenu, po domači vasi in zakaj da je prišel? Toda tujec je odgovarjal na kratko: »Pelji me k patru. S patrom moram govoriti.«

Pripeljali so ga k meni. Pozdravil me je — moralo mu je biti kakih 40 let — in mi rekel:

»Meni je ime Mtombay in prihajam iz surske dežele. Jaz sem najnesrečnejši človek na svetu. Imel sem štiri sinove, vsi so umrli. Pred štirimi dnevi sem dobil hčerko, a mati je kmalu nato umrla. Kakor veš, naša poganska postava veleva, da je treba takega otroka skupno z materjo izpostaviti v puščavi, da ga požro hijene. Jaz pa tega ne morem. Slišal sem, da patri v misijonu sprejemajo sirote in zanje skrbijo, kot da so njih lastni otroci. Zato sem se napatil semkaj. Odšel sem od doma včeraj ponoči, da me sosedje niso videli. Prosim te, pater, vzemi otroka in naj bo tvoj. Tvoj Bog ti bo poplačal to delo usmiljenja.«

Po teh besedah je izpod zgornje obleke izmotal zavitek in ga razvezal na mizi. Majhen otročiček je stegnil ročice in zajokal, ker ga je svetloba slepila. Seveda sem siroto rad sprejel in sem moža pohvalil in ga potolažil. Dete smo dali v sirotišnico v oskrbo. Vsi otroci so novo

sestrico veselo pozdravili in so drug drugemu pripovedovali o veselem dogodku. Nekateri so začeli zbirati ostanke jedil, drugi obleko, zopet drugi igrače. Vsi so jo zelo radi imeli. Oče deklice je vse to videl in se je čudil ljubezni in prijaznosti, s katero so otroci sprejeli čisto tujega otroka. Še enkrat se je vsem lepo zahvalil in ves ginjen odšel. — O, da bi Bog tudi njega razsvetlil in mu podaril milost svetega krsta!

»Otrók prava sreča so bogaboječi stariši; pa tudi starišev največja čast so pobožno, dobro vzgojeni otroci.«
(Slomšek)

Afriška lilija

(Zamorska sestra Katarina. Roj. 1916, umrla 1938.)

Piše p. Touqueur, misijon Tabora, Osrednja Afrika.

Bila je otrok poganskih staršev. Njeno zamorsko ime je bilo Vara. Očetova borna kočja je stala poleg pota, nedaleč od katoliškega misijona. Še kot majhna deklica je morala pomagati materi na polju, v gozdu ali pa doma v koči. Večkrat tudi je spremljala svojo mater, ko je ta šla v misijonsko lekarno. V misijonu je videla deklice, ki so bile že krščene. Imele so pisano oblekico in vesele so skakale okrog. O, ko bi tudi ona mogla biti med njimi, tako si je na tihem mislila. Nekega dne je zaprosila mater, če sme v misijonsko šolo in mati ji je dovolila.

Vara se je v šoli pridno in lahko učila. Tudi šivati se je vadila. Zlasti pa je ljubila verouk, vsa srečna je bila, ko je sestra misijonarka razlagala katekizem in pripovedovala o dobrem Bogu. Večne resnice je kaj lahko razumevala. Zelo je hrepenela po svetem krstu. Njeni starši so bili sicer veseli, da se je njih hčerka naučila pri sestrah toliko lepih in koristnih reči, a da bi bila krščena, v to niso privolili. Bili so pač še pogani in niso razumeli te velike milosti.

A milost božja je zmagala. Leta 1930 je bila Vara krščena, stara 14 let. Pri sv. krstu je dobila ime Kristina. Ko je dorasla v vrlo mladenko, je morala domov, da pomaga materi. Zelo se ji je tožilo po misijonu in najrajši bi ostala kar pri sestrah.

Krščanska zamorska deklica.

Vedno pogosteje je čutila v srcu klic, zapustiti svet in se popolnoma posvetiti Bogu. A kaj porečejo k temu njeni poganski starši, ki so že vnaprej računali, koliko denarja bodo dobili, ko jo prodajo za nevesto? Mnogo je morala pretrpeti, pa njena stanovitnost je zmagala. — Zaposila je pri misijonarkah za sprejem, da bi smela postati tudi ona sestra. Ali misli deklica res odkritosrčno? Redovnice so jo hotele preizkusiti, zato so zavrnile njeno prošnjo. Kristina pa ni odnehala... Prišla je drugič in

tretjič in ponižno prosila... Končno je bila njena prošnja uslišana.

Zapustila je domači prag in se vsa vesela podala v samostan k misijonarkam. Leta 1935 je bila preoblečena in je dobila redovno ime Katarina. Odslej jo bomo tudi mi nazivali sestra Katarina. Svoj k jezi nagnjeni značaj je na vso moč krotila. Tako je v kratkem postala vzorna redovnica. Izmed vseh je bila najbolj delavna, pa tudi najbolj vesela. Izučila se je za učiteljico in je poučevala druga dekleta v šoli, na vrtu in pri pranju.

Kakšno je bilo njeno mišljenje o redovnem življenju? Razumevala ga je popolnoma. Poslušajmo. Nekega dne je rekla neki zamorski mladenki: »Ne gremo zato v samostan, da bi se izognili težavam, da ne bi bilo več treba delati na polju, in ne več tleči in mleti koruze. Pravo devištvo je vse nekaj drugega, kot samo nositi redovno obleko. Devica, ki želi slediti Jezusu, svojemu božjemu Zveličarju, mora živeti, kot je živel On; se truditi, kot se je trudil On; posnemati mora Njegove čednosti, se vaditi v ponižnosti, samozataji in uboštvu!«

Življenje naših zamorskih sester ni udobno. Stanovanje in hrana je slična kot vseh drugih zamorcev. A kljub vsej tej preprostosti trpijo sedaj pomanjkanje (imamo 50 zamorskih sester). To je pripisovati lakoti, ki vlada po mnogih krajih Afrike.

Nevesta Križanega

Dne 9. julija 1937 je sestra Katarina dokončala noviciat in napravila redovne zaobljube. Ta dan je kar žarela od sreče in veselja. Vedno zdrava in delavna je obetala dolgo življenje. Bog pa je sklenil drugače. Hotel je njeno dušo izpopolniti, zato ji je pošiljal težke preizkušnje.

Dva meseca po prvih zaobljubah je morala sestra Katarina leči in ni več vstala. Polastila se je je ohromelost po vsem telesu. Sedem mesecev je nepremično ležala in ničesar si ni mogla sama pomagati. Sedem dolgih mesecev, med katerimi je udeleževala besede svete Terezije: »Med boleznijo se pokaže mera popolnosti, katera se doseže v zdravih dneh.«

Bila je — tako pripovedujejo njene sestre — mirna, vdana in potrpežljiva. Svoje trpljenje je združevala s trpljenjem božjega Zveličarja. Njeno edino veselje je bilo sv. obhajilo, katero je prejemale vsak dan, če ji je bilo le mogoče. Poleg ohromelosti je mnogo trpela tudi na

želodcu in pogosto močno bruhala. Za njo, ki je bila prej vedno prva pri delu, je bila ta preizkušnja pač trda. A nobene nejevolje, nobene žal besede ni bilo slišati iz njenih ust.

Veliki teden 1938 se je bolezen poslabšala. »Ves dan smo molile pri njej,« tako pripoveduje ena njenih sester, »da bi ji izprosile moči, sovražnika njene duše do zadnjega premagati. V sredo je prejela sv. popotnico in molile smo molitve za umirajoče. Osem sester in deset novink je klečalo krog nje, sestra Katarina pa je mirno ležala na preprogi, razprostrti po tleh.«

Slovo

Pa smrtni angel še ni prišel. Bog je hotel, da pije kelih trpljenja do dna. Živela je še dva tedna. Na predvečer njene smrti so se zbrale njene sestre še enkrat krog nje in molile. Preden se podajo k počitku, je vsaka spregovorila nekaj besedi v slovo.

»Z Bogom, ljube sestre,« reče sestra Katarina.

»Govoriš bolje kot prej, sestra Katarina. Kam greš, da se poslavljáš?«

Glas bolnice je bil res razločnejši ko prej.

»Domov grem,« odvrne, »v bivališče devic odhajam.«

»Kaj boš pa delala v nebesih?«

»Prosila bom ljubega Boga za razcvet naše redovne družbe in da bi vsi člani sveto živeli. Moramo spreobrniti še toliko poganov.«

Vse so molčale nekaj časa. Potem reče ena soster:

»Ko boš pri ljubem Bogu, sestra Katarina, nas ne pozabi!«

»Drage sestre, ne bom vas pozabila, vse vas poznam!«

Tisto noč ni mogla nič spati. Proti jutru je zaprosila za sveto obhajilo. Po sv. maši, krog sedme ure, je prinesel misijonar Jezusa v sv. hostiji. Ena izmed sester ji je pomagala pri zahvali. Glas bolnice je postajal vedno slabejši. Komaj slišno reče:

»Zadnjikrat je bilo!«

In nekaj pozneje: »Kmalu bom pri ljubem Bogu! Poprej pa mi vzemite to težo proč, ki me tako muči.«

»Draga sestra, to je križ, katerega ti je naložil Jezus.«

»Če je tako, potem je pa dobro.« To je bila njena zadnja beseda zvestobe. In potrpežljivo je čakala, da ji je Jezus sam odvzel križ, ki jo je mučil. Bilo je krog 10. ure dopoldne.

V večni domovini.

Sestra Katarina je bila stara šele 22 let, ko je umrla. Bila je prva izmed sester domačink, ki je odhajala na nebeško ženitnino, da sledi Jagnjetu božjemu, kamor koli gre ...

Mnogo se je molilo za drago pokojnico. Njene učenke so jokale. Sosestre so tiho premišljevale njeno zgledno življenje in njeno zvestobo do smrti. Mislile so na njo, ki so ji stregle in katero so videle trpeti vso bolezen tako vdano. »Če je tako, potem je pa dobro.« —

Pokopali so jo na misijonskem pokopališču. Na njen grob vedno prinašajo cvetja in molijo.

Od časa do časa se mi boječe približa kaka zamorska deklica in položi nekaj novcev pred me s prošnjo: »Pater, za sveto mašo za sestro Katarino.«

Za sklep naj še pripomnim. Sestre Katarine ni več. A njene sestre so enako bogoljubne in zveste duše, kot je bila ona. In te morajo živeti kljub lakoti v Afriki. Ali naj jih nekega lepega dne pošljemo domov, ker jim ne moremo nič dati? Ne, tega ne bomo nikdar storili! — Bog, ki skrbi za lilije na polju, tudi svojih izvoljenih lilij v Afriki ne bo zapustil. Pomagal jim bo z roso vaših molitev in soncem vaše srčne dobrotljivosti.

Naša kronika

Ljubljana. — Praznik sv. Petra Klaverja, nebeškega zaščitnika naše misijonske Družbe in apostola zamorcev, smo obhajali prvo nedeljo v mesecu, dne 7. septembra. Cerkvena slovesnost je bila, kot po navadi, v lepi cerkvi sv. Jožefa pri očetih jezuitih.

Zvečer slovesna misijonska pridiga, katero je imel prečastiti o. Janez Koncilja, D. J. Z navdušeno besedo je govornik vlival ljubezen in zanimanje do misijonov v srca pobožnih vernikov, ki so v obilnem številu prihiteli k lepi misijonski slovesnosti. Naj navedemo tu le nekaj točk iz lepe pridige:

Naročilo božjega Zveličarja »Pojdite po vsem svetu in učite vse narode« so apostoli Jezusovi neustrašeno vršili. Ljubezen do duš so črpali iz božjega Srca in sv. evangelij so potrdili z lastno krvjo. Na njihovo mesto so stopili drugi, nič manj junaški znalci besede božje. Eden izmed teh apostolov je bil tudi sv. Peter Klaver, misijonar Družbe Jezusove. Obrežno mesto južne Amerike, Kartagena, je bilo prizorišče njegove gorečnosti in nadčloveškega dela za rešitev duš ubogih zamorskih sužnjev. Neusmiljeno natrane v ladji so dovažali te sužnje iz Afrike v Ameriko. Za te uboge sirote se je sv. Peter Klaver popolnoma žrtvoval. Stregel jim je in ljubil jih je kot oče. Poučeval jih je v sv. veri in krščeval, saj so bili vsi še pogani. Nad 300 tisoč sužnjev je ta velik apostol

zamorcev krstil z lastno roko. Štirideset let je misijonaril med njimi. Nato ga je ljubi Bog poklical k sebi po zasluženju plačilo in papež Leon XIII. ga je leta 1888 ovenčal s slavo svetnikov. Prav tedaj je veliki kardinal Lavižeri, primas Afrike, navduševal Evropo za pomoč ubogim zamorskim sužnjem. Njegovo besedo je brala tudi plemenita dvorna dama, grofica Marija Terezija Ledóchowska, rodom Poljakinja. Vneta od apostolskega ognja je zapustila dvor in vse udobnosti življenja in se popolnoma posvelila službi misijonov v Afriki. S privoljenjem in blagoslovom papeža Leona XIII. je ustanovila novo misijonsko družbo in jo po velikem apostolu zamorcev imenovala Družbo sv. Petra Klaverja. Tako živi duh sv. Petra Klaverja, katerega praznik danes slavimo, v tej misijonski družbi še dalje. Tudi mi se pridružimo tej družbi, ki skuša na vse mogoče načine pomagati ubogim afriškimi misijonom. Bodimo velikodušni tudi za te uboge zamorce, da tudi oni spoznajo Boga in se zveličajo. Saj božje Srce je za vse ljudi prelilo svojo presveto kri. Hudo je v teh težkih časih kaj dati, a še težje je prositi. Toda besede služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, katere je izgovorila pri neki priložnosti: »Slovenci imajo dobro srce«, me vzpodbujajo in navdušiti morajo tudi vas, da boste od srca in z dobro voljo darovali kaj v ta plemeniti namen. Predragi, storite kakor uboga vdova v templju in Bog bo blagoslovil vas in vaš dar. Sv. Peter Klaver se bo z veseljem ozrl na plemenita srca in posredoval bo pri božjem Srcu za vas in vse vaše zadeve. Tako bomo imeli zavest, da smo izpolnili zapoved Gospodovo »Ljubite svojega bližnjega«, in iz srca bomo lahko molili s sv. Cerkvijo na današnji dan: O Bog, ki si za spoznanje svojega Imena med ubogimi zamorskimi sužnji podelil svojemu služabniku sv. Petru čudovitega duha zatajevanja in junaško ljubezen, daj nam po njegovi priprošnji, da ne iščemo, kar je našega, ampak kar je Kristusovo, ljubeči svojega bližnjega v dejanju in resnici. Po Kristusu Gospodu našem. Amen.

Po pridigi so bile litanijske presv. Srca Jezusovega in sv. blagoslov z Najsvetejšim. Nato darovanje, ki je pokazalo, da so besede častitega govornika padle na rodovitna tla. Hvala Bogu za vse!

Vsem blagim misijonskim prijateljem, ki so se udeležili lepe pobožnosti in na kateri koli način prispevali in pomagali, izrekamo naš pristrčni Bog povrni! Še posebno vdana zahvala č. g. govorniku in veleč. predstojništvu cerkve sv. Jožefa.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski za čudežno ozdravljenje pošiljam zaobljubljeni botrinski dar zamorčku, ki naj se krsti na ime »Dušan«.

Dušan Sedej, dijak.

Najpristrčnejša zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za prejete dobrote in ker mi je pomagala v veliki stiski. Priporočam še nadalje sebe in brata in vse člane naše družine.

F. G., Idrija.

Nekega dne pride moj sin domov in mi pove, da se je udaril na oko in da ga hudo boli. Zelo sem se prestrašila, ker je sin imel že eno oko pokvarjeno. Spomnim se, da mu je služabnica božja M.

Terezija že večkrat pomagala, zato se v molitvi zatečem k njej in obljubim javno zahvalo, ako nas tudi to pot usliši. Že drugi dan je bilo oko popolnoma zdravo. Mariji Tereziji se iskreno zahvalim in pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Francišek«. Prosim javne objave. Služabnici božji se še nadalje priporočam in obljubim, da ostanem zvesta naročnica »Odmeva«.

P. V., Trst.

Pošiljam znesek za krst pogančka. To smo bili obljubili naši priprošnjici M. T. Ledóchowski in ljubi Materi božji, ko je bil moj mož zelo bolan in nam je zaslužek bil zelo pičel. Ljubi Bog pa je vse naše prošnje čudovito uslišal.

K. J., B.

Mojega očeta je dolgo časa bolela noga. Zdravnik mu je predpisal zdravila, a vse ni nič pomagalo. Obljubila sem dar in pa, da bom vsak dan molila v čast M. Tereziji Ledóchowski, ako dragi oče ozdravi. In res se je tako izboljšalo, da oče že lahko hodi.

Marija H. v L.

Zahvalim se presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Mariji Tereziji Ledóchowski in škofu Slomšku. V zahvalo pošiljam misijonski dar.

J. H., Maribor.

Že enkrat poprej sem se bil priporočil služabnici božji Mariji Tereziji, da bi dobil službo, in sem jo. Zdaj sem zopet brez dela in že več mesecev iščem zaposlitve, toda zastoj. Zato svojo zadevo vnovič priporočam služabnici božji.

J. K.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v živčnih napadih in darujem botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime »Jožefa«.

P. I., Udmat.

Opravljal sem devetdnevnicu k služabnici božji Mariji Tereziji, ker tukaj zelo trpimo zaradi influence. Tudi mene je zelo mučila, vendar v posteljo nisem hotela. In res: do danes mi ni bilo treba tega. — Ko prebiram »Odmev«, najdem takih uslišanj več. Zato rečem: »Bogu bodi hvala! Bog povrni!«

M. V., misijon. v Afriki.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: B. O., Goriško, za spreobrnjenje očeta, mir v družini in za zdravje sestri. Če bo prošnja uslišana, obljubim botrinski dar zamorčku. — Irena T. se priporoča za blagoslov in pomoč pri dveh važnih zadevah. Obljublja botrinski dar, če bo prošnja uslišana. — Marg. V. se priporoča v neki zelo važni zadevi in za ljubo zdravje. — Daja, It., se priporoča v neki važni zadevi; za srečo, mir in edinost v družini in za spreobrnjenje neke drage osebe. Obljubi botrinski dar zamorčku, ako bo prošnja uslišana.

Pripomba uredništva: Devetdnevnicu za povečanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 30. novembra, sv. Andrej, apostol.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Kosiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Vpišite
svoje drage žive in mrtve

v

MAŠNO ZVEZO ZA AFRIKO

(Večne sveče maše)

Članarina za vsako osebo znaša 2 liri enkrat za vselej. — Za člane „Mašne zveze“ se bere vsako leto 300 svetih maš, v življenju in tudi po smrti. — Prispevki pridejo v pomoč najrevnejšim afriškim misijonom.

Članarino in imena članov pošljite na naslov:

Družba sv. Petra Klaverja
za afriške misijone in oprostitev sužnjev
Ljubljana, Metelkova ulica 1 — Ali pa:
Roma (123), via dell'Olmata 16.

Prav poseben prijatelj otrok, ki prihaja vsak mesec pod streho, je misijonski list

»ZAMORČEK«

Prinaša povesti o afriških dečkih in deklicah, njih veselih in žalostnih zgodbah in o tem, kako se boré za to, da morejo postati kristjani. Potem o misijonarjih in njih doživetjih, kakor tudi o divjih zvereh itd.

„Zamorček“ stane na leto samo 3 lire. Naroči se tam kot „Odmev“. Naslov glejte na drugi strani ovitka.

Na tisto tiho domovanje, kjer mnogi
spe nevzdravno spanje . . .